

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวผู้ป่วยจิตเวชโรงพยาบาลศรีธัญญา” ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการศึกษาก่อนการบรรยายในเชิงพรรณนาประกอบตารางอธิบาย โดยแบ่งเนื้อหาการนำเสนอออกเป็น 7 ส่วน ดังนี้

- 4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- 4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช
- 4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช
- 4.4 ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช
- 4.5 ข้อมูลเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช
- 4.6 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช
- 4.7 การทดสอบสมมติฐาน

4.1 ข้อมูลทั่วไป

จากการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นสมาชิกในครอบครัวซึ่งมีหน้าที่ดูแลผู้ป่วยจิตเวช จำนวนทั้งสิ้น 234 คน สามารถนำเสนอข้อมูลทั่วไปซึ่งใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพความสัมพันธ์ และระยะเวลาในการดูแลผู้ป่วยจิตเวช ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1 เพศ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ซึ่งมีจำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 54.7 และเป็นเพศชาย จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 45.3 ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.1

4.1.2 อายุ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ 62 คน คิดเป็นร้อยละ 26.5 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี และอายุมากกว่า 60 ปี ซึ่งมีจำนวน เท่ากัน คือ 40 คน คิดเป็นร้อยละ 17.1 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 39 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและอายุ

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน (N = 234)	ร้อยละ (100.0)
เพศ		
หญิง	128	54.7
ชาย	106	45.3
อายุ		
ต่ำกว่า 30 ปี	39	16.7
31-40 ปี	40	17.1
41-50 ปี	62	26.5
51-60 ปี	53	22.6
มากกว่า 60 ปี	40	17.1

4.1.3 สถานภาพสมรส

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสมีจำนวนมากที่สุด คือ 110 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 รองลงมา มีสถานภาพโสดและหย่าร้าง โดยมีจำนวน 96 คน และ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40.6 และ 6.8 ตามลำดับ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแยกกันอยู่ มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9 ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน (N = 234)	ร้อยละ (100.0)
โสด	96	40.6
สมรส	110	47.0
หย่าร้าง	16	6.8
แยกกันอยู่	2	0.9

4.1.4 ระดับการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี มีจำนวนมากที่สุด คือ 84 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ซึ่งมีจำนวน 60 คน และ 55 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 และ 23.5 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูงสุดระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 ทั้งนี้ ไม่พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการศึกษา ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.3

4.1.5 รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน 10,001 – 20,000 บาท มีจำนวนมากที่สุด คือ 94 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท และ 20,001 – 30,000 บาท โดยมีจำนวน 92 คน และ 21 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3 และ 9.0 ตามลำดับ ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด และรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน

ระดับการศึกษาสูงสุดและรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน	จำนวน (N = 234)	ร้อยละ (100.0)
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ไม่ได้รับการศึกษา	-	-
ประถมศึกษา	60	25.6
มัธยมศึกษา	55	23.5
ปวช/ปวส	25	10.7
ปริญญาตรี	84	35.9
สูงกว่าปริญญาตรี	10	4.3

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ระดับการศึกษาสูงสุดและรายได้ ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน	จำนวน (N = 234)	ร้อยละ (100.0)
รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน		
ไม่เกิน 10,000 บาท	92	39.3
10,001 – 20,000 บาท	94	40.2
20,001 – 30,000 บาท	21	9.0
30,001 – 40,000 บาท	16	6.8
มากกว่า 40,000 บาท	11	4.7

4.1.6 สถานภาพความสัมพันธ์กับผู้ป่วย

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพความสัมพันธ์เป็นบิดา/มารดาของผู้ป่วยมีจำนวนมากที่สุด คือ 76 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 รองลงมา มีสถานภาพความสัมพันธ์เป็นพี่/น้องของผู้ป่วย และเป็นบุตรของผู้ป่วย โดยมีจำนวน 61 คน และ 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26.1 และ 22.2 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพความสัมพันธ์เป็นปู่/ย่า/ตา/ยาย ของผู้ป่วยมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9 ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.4

4.1.7 ระยะเวลาในการดูแลผู้ป่วย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดูแลผู้ป่วยน้อยกว่า 5 ปี ซึ่งมีจำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 58.5 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาในการดูแลผู้ป่วย 6-10 ปี และมากกว่า 20 ปี โดยมีจำนวน 41 คน และ 24 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 และ 10.3 ตามลำดับ ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาในการดูแลผู้ป่วย 11-15 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 14 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพความสัมพันธ์
กับผู้ป่วยและระยะเวลาในการดูแลผู้ป่วย

สถานภาพความสัมพันธ์กับผู้ป่วยและ ระยะเวลาในการดูแลผู้ป่วย	จำนวน (N = 234)	ร้อยละ (100.0)
สถานภาพความสัมพันธ์กับผู้ป่วย		
บิดา/มารดา	76	32.5
สามี/ภรรยา	28	12.0
พี่น้อง	61	26.1
บุตร	52	22.2
ปู่/ย่า/ตา/ยาย	2	0.9
หลาน	7	3.0
ลุง/ป้า/น้า/อา	8	3.4
ระยะเวลาในการดูแลผู้ป่วย		
ไม่เกิน 5 ปี	137	58.5
6 – 10 ปี	41	17.5
11 – 15 ปี	14	6.0
16 – 20 ปี	18	7.7
มากกว่า 20 ปี	24	10.3

4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช

จากการเก็บข้อมูลความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช ของกลุ่มตัวอย่างในครอบครัวที่มีผู้ป่วยจิตเวช โดยผู้ศึกษาได้กำหนดตัวชี้วัดสำหรับการทดสอบความรู้ความเข้าใจ ซึ่งประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจในสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวช อาการของผู้ป่วยจิตเวช และวิธีการรักษาผู้ป่วยจิตเวช โดยสามารถนำเสนอข้อมูลได้ดังนี้

4.2.1 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวช

จากการเก็บข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวชว่า ความเครียดอย่างรุนแรงเป็นสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวช ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด คือ 189 คน คิดเป็นร้อยละ 80.8 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวชว่า ความยากจน และการมีสารเคมีในสมองทำงานผิดปกติเป็นสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวช โดยมีจำนวน 156 คน และ 154 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 และร้อยละ 65.8 ตามลำดับ ทั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวชว่า กรรมพันธุ์เป็นสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวช ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด คือ 105 คน คิดเป็นร้อยละ 44.9 ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.5

4.2.2 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอาการของผู้ป่วยจิตเวช

จากการเก็บข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอาการของผู้ป่วยทางจิตเวชว่า อาการของผู้ป่วยจิตเวชจะมีบุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไป เช่น แยกตัว เฉยเมย เชื่องช้า เก็บตัว/ เศร้า ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด คือ 208 คน คิดเป็นร้อยละ 88.9 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอาการของผู้ป่วยทางจิตเวชว่า จะหัวเราะ ร้องไห้ พุดไปหัวเราะไปโดยไม่มีเหตุผล และมีอาการคลุ้มคลั่ง เอะอะ เกี้ยวกราด คุยง่าย ทำร้ายผู้อื่น ทำร้ายตัวเองหรือทำลายข้าวของ โดยมีจำนวน 200 คน และ 196 คน คิดเป็นร้อยละ 85.5 และ 83.8 ตามลำดับ ทั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอาการของผู้ป่วยทางจิตเวชว่า เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมสำเร็จความใคร่ ถ้ามองลึกซึ้งโมย ชุดชั้นในในที่สาธารณะ ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด คือ 119 คน คิดเป็นร้อยละ 50.9 ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.5

4.2.3 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการรักษาผู้ป่วยจิตเวช

จากการเก็บข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการรักษาผู้ป่วยทางจิตเวชโดยการใช้ยาทางจิตเวช ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด คือ 234 คน คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการรักษาผู้ป่วยทางจิตเวชโดยการพบแพทย์ตามนัดและรับการรักษาต่อเนื่อง และใช้ความเข้าใจจากครอบครัวและบุคคลอันเป็นที่รัก โดยมีจำนวน 232 คน และ 222 คน คิดเป็นร้อยละ 99.1 และร้อยละ 94.9 ตามลำดับ ทั้งนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการรักษาผู้ป่วยทางจิตเวชโดยการการช็อคไฟฟ้า (ECT) มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 102 คน คิดเป็นร้อยละ 43.6 ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5

จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช

ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช	ถูกต้อง		ไม่ถูกต้อง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวช				
1. กรรมพันธุ์	105	44.9	129	55.1
2. สารเคมีในสมองทำงานผิดปกติ	154	65.8	80	34.2
3. การใช้สารเสพติด เช่น ยาบ้า กัญชา เฮโรอีน ฯลฯ	148	63.2	86	36.8
4. อุบัติเหตุอย่างรุนแรงหรือถูกกระทบกระเทือน ศีรษะบ่อยครั้ง	147	62.8	87	37.2
5. ความเครียดอย่างรุนแรง	189	80.8	45	19.2
6. เวิร์รรมในอดีต	149	63.7	85	36.3
7. ความยากจน	156	66.7	78	33.3
อาการของผู้ป่วยจิตเวช				
8. หูแว่ว พูดคนเดียว เห็นภาพที่คนอื่นไม่เห็น	195	83.3	39	16.7
9. หัวเราะ ร้องไห้ พูดไปหัวเราะไปโดยไม่มีเหตุผล	200	85.5	34	14.5
10. บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไป เช่น แยกตัว เฉยเมย เซื่องช้า เก็บตัว/เศร้า	208	88.9	26	11.1
11. แปรสภาพที่เห็นหรือเสียงที่ได้ยินผิดไปจากความ เป็นจริง เช่น เห็นเข็อกบอกว่างู	176	75.2	58	24.8
12. การไม่สนใจตัวเองปล่อยให้เนื้อตัวสกปรก	163	69.7	71	30.3
13. ผู้ที่มีพฤติกรรมสำเร็จความใคร่ ถ้ามอง ลึกขโมย ชุดชั้นในในที่สาธารณะ	119	50.9	115	49.1
14. คลุ้มคลั่ง เอะอะ เกี้ยวกราด ดุร้าย ทำร้ายผู้อื่น ทำร้ายตัวเองหรือทำลายข้าวของ	196	83.8	38	16.2

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช	ถูกต้อง		ไม่ถูกต้อง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วิธีการรักษาผู้ป่วยจิตเวช				
15. การใช้ยาทางจิตเวช	234	100.0	-	-
16. การช็อคไฟฟ้า (ECT)	102	43.6	132	56.4
17. การเข้ากลุ่มบำบัด กลุ่มฝึกทักษะทางสังคม ร่วมกับผู้ป่วยรายอื่น ๆ หรือร่วมกับครอบครัว	209	89.3	25	10.7
18. การรักษาตัวอยู่โรงพยาบาลนาน ๆ	119	50.9	115	49.1
19. การพบแพทย์ตามนัดและรับการรักษาต่อเนื่อง	232	99.1	2	0.9
20. ความเข้าใจจากครอบครัวและบุคคลอันเป็นที่รัก	222	94.9	12	5.1

เมื่อพิจารณาโดยแบ่งตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวชในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวชในระดับมาก ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด คือ 118 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7 และพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับน้อย มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 23 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของการเจ็บป่วยทางจิตเวช ในระดับมาก

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการรักษาผู้ป่วยทางจิตเวชในระดับมาก ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด คือ 147 คน คิดเป็นร้อยละ 62.8 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 และพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับน้อย มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการรักษาผู้ป่วยทางจิตเวช ในระดับมาก

ทั้งนี้ โดยสรุปภาพรวมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวชของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช ในระดับมาก ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด คือ 141 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวชในระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7 และไม่พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวชในระดับน้อย ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6
ร้อยละและความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช

ระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช	จำนวน (N=234)	ร้อยละ (100.0)
ด้านสาเหตุ		
น้อย	23	9.8
ปานกลาง	93	39.7
มาก	118	50.4
ด้านอาการ		
น้อย	17	7.3
ปานกลาง	57	24.4
มาก	160	68.4
ด้านการรักษา		
น้อย	3	1.3
ปานกลาง	84	35.9
มาก	147	62.8
โดยรวม		
น้อย	-	-
ปานกลาง	93	39.7
มาก	141	60.3

4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

จากการเก็บข้อมูลทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีสมาชิกในครอบครัวเป็นผู้ป่วยจิตเวชว่า บุคคลผู้ดูแลผู้ป่วยมีความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็นต่อผู้ป่วยจิตเวชไปในเชิงบวกหรือเชิงลบ สามารถนำเสนอข้อมูลได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกเต็มใจ ยินดีที่จะช่วยผู้ป่วยทุกวิธีเพื่อช่วยให้ผู้ป่วยหายเป็นปกติได้ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นมากที่สุด คือ 4.56 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกเห็นใจผู้ป่วย

จิตเวช และรู้สึกห่วงใยผู้ป่วยมากขึ้น เมื่อทราบว่าผู้ป่วยเจ็บป่วยทางจิตเวช โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นเท่ากับ 4.41 และ 4.39 ตามลำดับ ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกที่ผู้ป่วยมักสร้างปัญหาให้กับคนในครอบครัวมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ 3.24 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

ทัศนคติของครอบครัว ต่อผู้ป่วยจิตเวช	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ท่านรู้สึกผู้ป่วยโรคจิตเป็นภาระ	6.4 (15)	17.5 (41)	20.5 (48)	24.4 (57)	31.2 (73)	3.56	1.27	น้อย
ท่านรู้สึกโกรธทุกครั้งเมื่อผู้ป่วยแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม	- -	5.1 (12)	37.6 (88)	29.1 (68)	28.2 (66)	3.80	0.820	น้อย
ท่านรู้สึกอายที่มีผู้ป่วยจิตเวชอยู่ที่บ้าน	0.9 (2)	4.3 (10)	12.0 (28)	34.6 (81)	48.3 (113)	4.25	0.89	น้อยที่สุด
เมื่อผู้ป่วยได้รับการรักษาจะสามารถกลับมาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับบุคคลทั่วไปได้	45.7 (107)	38.5 (90)	14.1 (33)	1.7 (4)	- -	4.28	0.77	น้อยที่สุด
ท่านรู้สึกเห็นใจผู้ป่วยจิตเวช	50.0 (117)	42.3 (99)	6.0 (14)	1.7 (4)	-	4.41	0.68	มากที่สุด
ท่านเต็มใจ ยินดีที่จะช่วยผู้ป่วยทุกวิธีเพื่อช่วยให้ผู้ป่วยหายเป็นปกติได้	65.4 (153)	26.1 (61)	8.1 (19)	0.4 (1)	- -	4.56	0.66	มากที่สุด
ท่านไม่ให้อภัยกับการกระทำให้อึดอัดของผู้ป่วย	3.8 (9)	5.2 (12)	8.5 (20)	20.5 (48)	62.0 (145)	4.32	1.08	น้อยที่สุด
ท่านรู้สึกห่วงใยผู้ป่วยมากขึ้นเมื่อทราบว่าผู้ป่วยเจ็บป่วยทางจิตเวช	53.0 (124)	35.0 (82)	10.3 (24)	0.9 (2)	0.9 (2)	4.39	0.77	มากที่สุด
ผู้ป่วยมักสร้างปัญหาให้กับคนในครอบครัว	5.6 (13)	21.8 (51)	30.8 (72)	26.5 (62)	15.4 (36)	3.24	1.13	ปานกลาง
ผู้ป่วยจิตเวชสามารถแบ่งเบาภาระของครอบครัวได้ เช่น ช่วยทำงานบ้าน ดูแลบ้าน	16.7 (39)	28.2 (66)	41.9 (98)	8.1 (19)	5.1 (12)	3.43	1.03	มาก

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ทัศนคติของครอบครัว ต่อผู้ป่วยจิตเวช	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
การดูแลผู้ป่วยทำให้ท่านถูกจำกัดอิสระใน การทำกิจกรรมอื่น ๆ ทางสังคม	10.3 (24)	15.4 (36)	29.5 (69)	27.8 (65)	17.1 (40)	3.26	1.21	ปานกลาง

$$\bar{X} = 3.96 \quad S.D. = 0.53$$

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาทัศนคติโดยรวมแล้วพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งมีสมาชิกในครอบครัวเป็นผู้ป่วยจิตเวชมีทัศนคติผู้ป่วยจิตเวชไปในเชิงบวก โดยกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติโดยรวมต่อผู้ป่วยจิตเวชในระดับมากเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีจำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 67.9 และมีทัศนคติโดยรวม ในระดับปานกลางจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 32.1 ซึ่งไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติโดยรวมระดับน้อย ทั้งนี้ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นโดยรวมเท่ากับ 3.96 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับ
ทัศนคติของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

ระดับทัศนคติของครอบครัว ต่อผู้ป่วยจิตเวช	จำนวน (N = 234)	ร้อยละ (100.0)	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ระดับปานกลาง	75	32.1	3.96	0.531	มาก
ระดับมาก	159	67.9			

4.4 ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช

ผลเกี่ยวกับบทบาทของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช โดยมีคำถาม 15 ข้อ ได้แก่ ครอบครัวให้ความรักความสนใจและเอาใจใส่ผู้ป่วยอย่างสม่ำเสมอ เปิดโอกาสให้ผู้ป่วยได้ระบายปัญหาที่มีอยู่ออกมา รับฟังด้วยความตั้งใจ การแสดงความเห็นใจในความทุกข์ที่ผู้ป่วยได้รับจาก

อาการทางจิตเหล่านั้น พยายามส่งเสริมและช่วยเหลือผู้ป่วยให้แก้ปัญหาด้วยตัวเอง และปฏิบัติต่อผู้ป่วยเหมือนคนปกติ ซึ่งสามารถนำเสนอข้อมูลได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีบทบาทในการให้ผู้ป่วยเพิ่ม ลด หรือหยุดยาได้เองโดยไม่ต้องปรึกษาแพทย์ มีค่าเฉลี่ยคะแนนมากที่สุด คือ 4.72 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างมีบทบาทในการดูแลให้ผู้ป่วยทานยาตามแพทย์สั่งอย่างสม่ำเสมอ และคอยดูแลให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.63 และ 4.59 ตามลำดับ ทั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าผู้ป่วยจิตเวชไม่สามารถประกอบอาชีพอาเลียงตัวเองได้ตามลำพัง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยที่สุด คือ 3.25 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทหน้าที่
ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช

บทบาทของครอบครัวต่อ การดูแลผู้ป่วยจิตเวช	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ท่านคอยดูแลให้ผู้ป่วยได้รับการ รักษาอย่างต่อเนื่อง	62.8 (147)	34.2 (80)	1.7 (4)	1.3 (3)	- -	4.59	0.60	มาก ที่สุด
ท่านดูแลให้ผู้ป่วยทานยาตาม แพทย์สั่งอย่างสม่ำเสมอ	69.2 (162)	26.1 (61)	3.4 (8)	1.3 (3)	- -	4.63	0.62	มาก ที่สุด
ท่านไม่เคยท้อแท้ในการดูแลรักษา ผู้ป่วยจิตเวช	47.4 (111)	36.3 (85)	12.8 (30)	3.4 (8)	- -	4.28	0.82	มาก ที่สุด
ท่านเปิดโอกาสให้ผู้ป่วยได้ระบาย ปัญหา และรับฟังด้วยความตั้งใจ	49.6 (116)	44.0 (103)	6.4 (15)	- -	- -	4.43	0.61	มาก ที่สุด
ท่านเปิดโอกาสให้ผู้ป่วยเข้าสังคม เพื่อให้ผู้ป่วยสามารถเรียนรู้การ ปรับตัวได้ดีขึ้น	46.2 (108)	38.9 (91)	13.2 (31)	0.9 (2)	0.9 (2)	4.29	0.79	มาก ที่สุด
ท่านสนับสนุนให้ผู้ป่วยได้ทำงาน ตามกำลังและความสามารถเพื่อ ช่วยในการฟื้นฟูสมรรถภาพทาง ร่างกาย และจิตใจ	50.4 (118)	38.0 (89)	9.0 (21)	2.1 (5)	0.4 (1)	4.36	0.77	มาก ที่สุด

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

บทบาทของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ท่านพยายามกระตุ้นให้ผู้ป่วยช่วยเหลือตนเองให้มากที่สุดโดยท่านจะช่วยเหลือเฉพาะกิจกรรมที่ผู้ป่วยทำเองไม่ได้หรือทำได้แต่ไม่สมบูรณ์	49.6 (116)	40.6 (95)	5.6 (13)	3.0 (7)	1.3 (3)	4.34	0.82	มากที่สุด
ท่านให้ผู้ป่วยช่วยทำงานต่าง ๆ ภายในบ้าน	42.7 (100)	30.3 (71)	19.7 (46)	2.6 (6)	4.7 (11)	4.04	1.07	มากที่สุด
ท่านหมั่นสังเกตอาการข้างเคียงหลังจากผู้ป่วยกินหรือฉีดยาอยู่เสมอ หากพบว่าผิดปกติจะพาผู้ป่วยมาพบแพทย์	63.2 (148)	31.2 (73)	2.6 (6)	3.0 (7)	- -	4.55	0.69	มากที่สุด
ท่านให้ผู้ป่วยเพิ่ม ลด หรือหยุดยาได้เองโดยไม่ต้องปรึกษาแพทย์	0.9 (2)	3.0 (7)	2.1 (5)	11.1 (26)	82.9 (194)	4.72	0.73	มากที่สุด
ท่านปกปิดและแยกผู้ป่วยไม่ให้เกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ เพราะกลัวว่าผู้ป่วยจะแสดงอาการทางจิตออกมา	0.9 (2)	4.7 (11)	7.7 (18)	18.4 (43)	68.4 (160)	4.49	0.89	น้อยที่สุด
เวลาที่ผู้ป่วยมีอาการกำเริบมักจะอาละวาดทำลายข้าวของ ทำร้ายคนในบ้านหรือเพื่อนบ้าน บางครั้งหลงผิดว่าเพื่อนบ้านหรือผู้อื่นกลั่นแกล้ง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีผลทำให้ท่านเดือดร้อนและไม่อยากดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่อไป	2.6 (6)	5.6 (13)	14.5 (34)	32.5 (76)	44.9 (105)	4.12	1.02	น้อย
ผู้ป่วยจิตเวชไม่สามารถพึ่งตนเองได้	7.3 (17)	12.4 (29)	23.1 (54)	22.6 (53)	34.6 (81)	3.65	1.27	น้อย
ผู้ป่วยจิตเวชไม่สามารถประกอบอาชีพ อาเลี้ยงตัวเองได้ตามลำพัง	11.5 (27)	19.2 (45)	26.9 (63)	17.1 (40)	25.2 (59)	3.25	1.33	น้อยที่สุด

$$\bar{X} = 4.29 \quad S.D. = 0.49$$

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งมีบทบาทหน้าที่ทางด้านครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชโดยรวมส่วนใหญ่มีบทบาทในระดับมาก มีจำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 89.7 และระดับปานกลาง จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 ซึ่งไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่มีบทบาทหน้าที่ทางด้านครอบครัวโดยรวมระดับน้อย ทั้งนี้ มีค่าเฉลี่ยคะแนนโดยรวมเท่ากับ 4.29 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการแสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช

ระดับการแสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	จำนวน (N = 234)	ร้อยละ (100.0)	\bar{X}	S.D.
ระดับปานกลาง	24	10.3	4.29	0.490
ระดับมาก	210	89.7		

4.5 ข้อมูลเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยการที่บุคคลผู้ดูแลผู้ป่วยที่อยู่ในบ้านเดียวกันให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูลข่าวสาร วัสดุสิ่งของ การสนับสนุนด้านจิตใจ หรือการมีส่วนร่วมทางสังคมแก่บุคคลที่เผชิญกับปัญหาความเจ็บป่วยหรือจากความเครียด เพื่อเป็นการช่วยบรรเทาความรุนแรงหรือเป็นการป้องกันปัญหาความเจ็บป่วย หรือความเครียดไม่ให้ทวีความรุนแรงมากขึ้น จากการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างสามารถนำเสนอได้ดังนี้

4.5.1 การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านจิตใจและอารมณ์

กลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านจิตใจและอารมณ์ โดยการให้กำลังใจผู้ป่วยในการรับประทายาต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยคะแนนมากที่สุด คือ 4.45 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมโดยการทำให้ผู้ป่วยมั่นใจว่าเขาเป็นคนสำคัญของครอบครัว และแสดงความห่วงใย ความเอาใจใส่ แก่ผู้ป่วยเสมอ โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.44 และ 4.40

ตามลำดับ และพบว่า กลุ่มตัวอย่างมักแสดงความรักต่อผู้ป่วยอยู่เสมอด้วยการสัมผัส เช่น กอด โอบ หรือพูดคำว่า “รัก” ต่อผู้ป่วย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยที่สุด คือ 4.06

ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านจิตใจและอารมณ์ โดยรวมในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยคะแนน คือ 4.32 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านจิตใจและอารมณ์

ด้านจิตใจและอารมณ์	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
เมื่อผู้ป่วยไม่สบายใจ ท่านจะคอยเอาใจใส่ดูแล ไม่ทิ้งให้ผู้ป่วยอยู่ตามลำพัง	44.4 (104)	41.0 (96)	14.5 (34)	- -	- -	4.30	0.71	มากที่สุด
ท่านทำให้ผู้ป่วยมั่นใจว่าเขาเป็นคนสำคัญของครอบครัว	51.3 (120)	41.5 (97)	7.3 (17)	- -	- -	4.44	0.63	มากที่สุด
ท่านได้แสดงความห่วงใย ความเอาใจใส่ แก่ผู้ป่วยเสมอ	45.7 (107)	48.7 (114)	5.6 (13)	- -	- -	4.40	0.60	มากที่สุด
ท่านชมเชยเมื่อผู้ป่วยปฏิบัติตัวดี ถูกต้อง	38.0 (89)	51.7 (121)	10.3 (24)	- -	- -	4.28	0.64	มากที่สุด
ท่านห่วงใยถามข่าวคราวเกี่ยวกับอาการของผู้ป่วยเสมอ	35.9 (84)	57.3 (134)	6.8 (16)	- -	- -	4.29	0.59	มากที่สุด
ท่านแสดงความเข้าใจต่อปัญหาของผู้ป่วยจิตเวชเสมอ	35.5 (83)	59.0 (138)	5.6 (13)	- -	- -	4.30	0.57	มากที่สุด
ท่านมักแสดงความรักต่อผู้ป่วยอยู่เสมอด้วยการสัมผัส เช่น กอด โอบ หรือพูดคำว่า “รัก” ต่อผู้ป่วย	37.6 (88)	38.9 (91)	16.2 (38)	6.4 (15)	0.9 (2)	4.06	0.93	มาก
ท่านให้กำลังใจผู้ป่วยเสมอเมื่อผู้ป่วยทุกข์ใจ	43.2 (101)	47.4 (111)	8.5 (20)	0.9 (2)	- -	4.33	0.67	มากที่สุด
ท่านให้กำลังใจผู้ป่วยในการรับประทายาต่อเนื่อง	49.6 (116)	45.7 (107)	4.7 (11)	- -	- -	4.45	0.59	มากที่สุด

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

ด้านจิตใจและอารมณ์	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ท่านสอนให้ลูกหลานเคารพผู้ป่วยเช่นเดียวกับสมาชิกคนอื่นในครอบครัว	49.1 (115)	38.9 (91)	11.1 (26)	0.9 (2)	- -	4.36	0.71	มากที่สุด

$$\bar{X} = 4.32 \quad S.D. = 0.53$$

4.5.2 การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านสิ่งของและกายภาพ

กลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านสิ่งของและกายภาพ โดยการคอยช่วยเหลืออำนวยความสะดวกพาผู้ป่วยไปพบแพทย์ตามนัด มีค่าเฉลี่ยคะแนนมากที่สุด คือ 4.31 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างยินดีจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้กับผู้ป่วย เพื่อให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาที่ดีที่สุด และซื้อเสื้อผ้า ของใช้ที่จำเป็นให้กับผู้ป่วยอยู่เสมอโดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.05 และ 3.97 ตามลำดับ และพบว่ากลุ่มตัวอย่างได้จัดหาหนังสือ เอกสาร เกี่ยวกับโรคจิตเวชให้ผู้ป่วยศึกษามีค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยที่สุด คือ 3.48

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านสิ่งของ และกายภาพ โดยรวมในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยคะแนน คือ 3.86 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านสิ่งของและกายภาพ

ด้านสิ่งของและกายภาพ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ท่านซื้อเสื้อผ้า ของใช้ที่จำเป็นให้กับผู้ป่วยอยู่เสมอ	24.8 (58)	52.1 (112)	19.2 (45)	2.6 (6)	1.3 (3)	3.97	0.81	มาก
ท่านให้เงินผู้ป่วยใช้จ่ายประจำวัน	21.4 (50)	43.2 (101)	29.1 (68)	4.3 (10)	2.1 (5)	3.77	0.91	มาก

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ด้านสิ่งของและกายภาพ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ท่านช่วยผู้ป่วยทำกิจวัตรประจำวันทีผู้ป่วยเองไม่ได้	21.4 (50)	34.6 (81)	41.5 (97)	1.7 (4)	0.9 (2)	3.74	0.84	มาก
ท่านจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น เครื่องซักผ้า ไมโครเวฟ เครื่องเสียง โทรทัศน์ ให้กับผู้ป่วยเพื่อให้ผู้ป่วยอยู่อย่างสะดวกสบาย	26.1 (61)	30.8 (72)	36.8 (86)	5.1 (12)	1.3 (3)	3.75	0.94	มาก
ท่านได้จัดหาหนังสือ เอกสาร เกี่ยวกับโรคจิตเวชให้ผู้ป่วยศึกษา	20.5 (48)	25.2 (59)	44.0 (103)	2.1 (5)	8.1 (19)	3.48	1.09	มาก
ท่านคอยช่วยเหลืออำนวยความสะดวกพาผู้ป่วยไปพบแพทย์ตามนัด	50.4 (118)	32.1 (75)	15.4 (36)	2.1 (5)	- (-)	4.31	0.81	มากที่สุด
ท่านจัดห้องนอนที่เป็นสัดส่วนให้กับผู้ป่วย	19.7 (46)	41.9 (98)	36.8 (86)	- (-)	1.7 (4)	3.78	0.82	มาก
ท่านยินดีจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้กับผู้ป่วย เพื่อให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาที่ดีที่สุด	30.8 (72)	45.3 (106)	23.1 (54)	- (-)	0.9 (2)	4.05	0.78	มาก

$\bar{X} = 3.86$ S.D. = 0.59

4.5.3 การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านการมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

กลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านการมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม โดยการเปิดโอกาสให้ผู้ป่วยคบหาเพื่อน ไปสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนมีค่าเฉลี่ยคะแนนมากที่สุด คือ 4.21 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างพาผู้ป่วยไปเที่ยวร่วมกับสมาชิกในครอบครัวทุกครั้ง และชักชวนผู้ป่วยให้ออกไปร่วมกิจกรรมทางสังคม เช่น งานทำบุญ งานแต่งงาน งานบวช งานต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในชุมชน ฯลฯ อยู่เสมอ โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 3.99 และ 3.85 ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านการมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโดยการให้ผู้ป่วยมีบัตรประจำตัวประชาชน หรือสิทธิในการรักษาต่าง ๆ ครบถ้วน มีค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยที่สุด คือ 3.68

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านการมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโดยรวมในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนน คือ 3.88 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านการมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

ด้านการมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ท่านพาผู้ป่วยไปเที่ยวร่วมกับสมาชิกในครอบครัวทุกครั้ง	28.2 (66)	46.6 (109)	22.2 (52)	2.1 (5)	0.9 (2)	3.99	0.82	มาก
ท่านชักชวนผู้ป่วยให้ออกไปร่วมกิจกรรมทางสังคม เช่น งานทำบุญ งานแต่งงาน งานบวช งานต่างๆที่จัดขึ้นในชุมชน ฯลฯ อยู่เสมอ	23.1 (54)	44.0 (103)	28.2 (66)	4.3 (10)	0.4 (1)	3.85	0.84	มาก
ท่านเปิดโอกาสให้ผู้ป่วยคบหาเพื่อนไปสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน	15.0 (35)	47.9 (112)	31.2 (73)	2.1 (5)	3.8 (9)	3.68	0.89	มาก
ท่านให้ผู้ป่วยได้มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ในครอบครัวตามความเหมาะสม	12.8 (30)	58.5 (137)	24.8 (58)	2.6 (6)	1.3 (3)	3.79	0.74	มาก
ผู้ป่วยในครอบครัวของท่านมีบัตรประจำตัวประชาชน หรือสิทธิในการรักษาต่าง ๆ ครบถ้วน เช่น บัตรประกันสุขภาพถ้วนหน้า บัตรประกันสังคม ฯลฯ	40.2 (94)	45.3 (106)	10.3 (24)	3.4 (8)	0.9 (2)	4.21	0.82	มากที่สุด
ท่านให้ความรู้ผู้ป่วยเกี่ยวกับสาเหตุอาการ และการรักษาโรคจิตเวช	22.2 (52)	42.3 (99)	29.1 (68)	4.7 (11)	1.7 (4)	3.79	0.90	มาก

$$\bar{X} = 3.88 \quad S.D. = 0.63$$

4.5.4 การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านข้อมูลข่าวสาร

กลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านข้อมูลข่าวสารโดยการแนะนำผู้ป่วยจิตเวชให้ดูแลสุขภาพตนเองอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยคะแนนมากที่สุด คือ 4.37 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ต่อการดูแลสุขภาพของผู้ป่วยจิตเวช เช่น การผ่อนคลายความเครียด การพักผ่อน และให้คำแนะนำและบอกถึงประโยชน์ในการมาพบแพทย์ตามนัดแก่ผู้ป่วย โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.23 และ 4.18 ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านข้อมูลข่าวสาร โดยการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพและกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้ป่วย มีค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยที่สุด คือ 3.93

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านข้อมูลข่าวสารโดยรวมในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนน คือ 4.11 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการสนับสนุนทางสังคม
ของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชด้านข้อมูลข่าวสาร

ด้านข้อมูลข่าวสาร	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ท่านให้คำแนะนำผู้ป่วยด้วยเหตุผลเสมอ เมื่อผู้ป่วยปฏิบัติตัวไม่ถูกต้อง	29.5 (69)	54.3 (127)	11.1 (26)	3.4 (8)	1.7 (4)	4.06	0.83	มาก
ท่านได้บอกรายละเอียดเกี่ยวกับโรคจิตเวชที่ผู้ป่วยเป็นอยู่พร้อมแนวทางการรักษา	25.2 (59)	48.7 (114)	23.9 (56)	0.9 (2)	1.3 (3)	3.96	0.80	มาก
ท่านให้คำปรึกษาแก่ผู้ป่วยเมื่อผู้ป่วยมีข้อสงสัยในเรื่องต่าง ๆ	22.2 (52)	62.0 (145)	13.2 (31)	1.7 (4)	0.9 (2)	4.03	0.71	มาก
ท่านได้ให้คำแนะนำและบอกถึงประโยชน์ในการมาพบแพทย์ตามนัดแก่ผู้ป่วย	32.5 (76)	53.8 (126)	12.8 (30)	0.9 (2)	-	4.18	0.68	มาก
ท่านแนะนำให้ผู้ป่วยทราบถึงประโยชน์ของการรับประทานยา และวิธีการปฏิบัติตัวที่เหมาะสมในครอบครัวและสังคม	32.5 (76)	50.0 (117)	17.5 (41)	-	-	4.15	0.69	มาก

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ด้านข้อมูลข่าวสาร	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ท่านให้การปรึกษาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพและกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้ป่วย	24.8 (58)	47.0 (110)	25.2 (59)	2.6 (6)	0.4 (1)	3.93	0.80	มาก
ท่านแนะนำผู้ป่วยจิตเวชให้ดูแลสุขภาพตนเองอยู่เสมอ	48.3 (113)	39.7 (93)	12.0 (28)	-	-	4.37	0.69	มากที่สุด
ท่านให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการดูแลสุขภาพของผู้ป่วยจิตเวช เช่น การผ่อนคลายความเครียด การพักผ่อน	36.8 (86)	51.3 (121)	11.1 (26)	-	0.9 (2)	4.23	0.71	มากที่สุด

$$\bar{X} = 4.11 \quad S.D. = 0.60$$

สรุปภาพรวมค่าเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

จากการเก็บข้อมูลการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชทั้ง 4 ด้าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.07 เมื่อแยกพิจารณาการสนับสนุนทางสังคมรายด้าน พบว่ามีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช อยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคมด้านจิตใจและอารมณ์ ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.32 ด้านสิ่งของและกายภาพ ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 3.86 ด้านการมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 3.88 และด้านข้อมูลข่าวสาร ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.11 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15

สรุปภาพรวมค่าเฉลี่ยของการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านจิตใจและอารมณ์	4.32	0.53	มาก
ด้านสิ่งของและกายภาพ	3.86	0.59	มาก
ด้านการมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม	3.88	0.63	มาก
ด้านข้อมูลข่าวสาร	4.11	0.60	มาก
รวม	4.07	0.48	มาก

4.6 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช ในสอบแบบสอบถาม จำนวน 35 ชุด คิดเป็นร้อยละ 14.96 ซึ่งสรุปประเด็นได้ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16

จำนวนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการแสดงความคิดเห็นอื่นๆ

ข้อมูล	จำนวน N = 35
อุปสรรค	
- ผู้ป่วยไม่ยอมรับการเจ็บป่วย ขาดการรักษาต่อเนื่อง	14
- ญาติไม่มีเวลาดูแลผู้ป่วย	4
- ญาติขาดความรู้ความเข้าใจด้านจิตเวช	2
- ไม่สะดวกในการเดินทางมาพบแพทย์	1
ข้อเสนอแนะ	
- ญาติควรมีเวลาดูแลผู้ป่วย ไม่ควรทิ้งให้ผู้ป่วยอยู่ตามลำพัง	8
- ญาติควรมีทักษะในการสื่อสารกับผู้ป่วย	3
- สังคมควรเปิดกว้างมีการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้ความเข้าใจกับโรคนี้	2
- ควรมีสถานที่ให้ผู้ป่วยได้มีอาชีพ และมีศักยภาพในการดำเนินชีวิต	1

4.7 การทดสอบสมมติฐาน

การศึกษาเรื่องการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวชในครั้งนี้ได้มีการตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่มีข้อมูลทั่วไปต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคทางจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่แสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

จากการประมวลผลที่ได้จากการเก็บข้อมูลสามารถเสนอผลการทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่มีข้อมูลทั่วไปต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน สามารถแบ่งเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.7 กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่าสถิติ t-test โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายมีค่าเฉลี่ยคะแนน การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง เมื่อพิจารณาค่าสถิติ t-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างกันในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.714$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.17

ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1.1

ตารางที่ 4.17

ความแตกต่างระหว่างเพศของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

การสนับสนุนทางสังคมของผู้ป่วยจิตเวชด้านจิตใจและอารมณ์	จำนวน (N)	\bar{X}	S.D.	t	P
ภาพรวม					
ชาย	106	4.08	0.47	0.37	0.7140
หญิง	128	4.06	0.49		

$N = 234$ $P > 0.05$

สมมติฐานที่ 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

จากการเก็บข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 31-40 ปี มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช มากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 41-50 ปี และอายุไม่เกิน 30 ปีตามลำดับ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 60 ปี มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชน้อยที่สุด ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18

ความแตกต่างระหว่างอายุของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

อายุ	N	\bar{X}	S.D.
ภาพรวม			
ไม่เกิน 30 ปี	39	4.29	0.46
31-40 ปี	40	4.45	0.55
41-50 ปี	62	4.37	0.49
51-60 ปี	53	4.26	0.49
มากกว่า 60 ปี	40	4.22	0.64
รวม	234	4.32	0.53

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างก็มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างกัน ในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.7923$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของอายุ
กับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ภาพรวม					
ระหว่างกลุ่ม	4	0.3906	0.0976	0.4225	0.7923
ภายในกลุ่ม	229	52.9235	0.2311		
รวม	233	53.3140			

N = 234 P > 0.05

ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1.2

สมมติฐานที่ 1.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

จากการเก็บข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสแยกกันอยู่มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช มากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสหย่าร้างและสถานภาพสมรสมีคู่สมรสตามลำดับ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสโสดมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชน้อยที่สุด ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20

ความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่างกับการ
สนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

สถานภาพสมรส	N	\bar{X}	S.D.
ภาพรวม			
โสด	95	4.21	0.44
สมรส	110	4.39	0.58
หย่าร้าง	11	4.60	0.15
หม้าย	16	4.24	0.69
แยกกันอยู่	2	4.80	0.00
รวม	234	4.32	0.53

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อยหนึ่งคู่ มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน ในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.0112$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของสถานภาพสมรสที่มีต่อการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ภาพรวม					
ระหว่างกลุ่ม	4	2.9317	0.7329	3.3313	0.0112*
ภายในกลุ่ม	229	50.3824	0.2200		
รวม	233	53.3140			

N = 234 P < 0.05

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช ซึ่งพบว่า มีกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อยหนึ่งคู่มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ Scheffe' พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสมีคู่สมรสกับสถานภาพสมรสหม้าย มีความมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสมีคู่สมรสมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสหม้าย ในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1.3

ตารางที่ 4.22

สรุปภาพรวมการวิเคราะห์ความแปรปรวนรายคู่ (เชฟเฟ) ระหว่างสถานภาพสมรสของคู่ตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

สถานภาพสมรส	โสด	สมรส	หย่าร้าง	หม้าย	แยกกันอยู่
โสด		-0.2256	-0.0274	-0.0332	-0.0387
สมรส			-0.0233	-0.2589*	-0.0039
หย่าร้าง				-0.0632	-0.0378
หม้าย					-0.2236

สมมติฐานที่ 1.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

จากการเก็บข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช มากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชเท่ากัน โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษามีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชน้อยที่สุด ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23

ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคม
ของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

ระดับการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.
ภาพรวม			
ประถมศึกษา	60	3.90	0.51
มัธยมศึกษา	55	4.12	0.51
ปวช/ปวส	25	4.09	0.39
ปริญญาตรี	84	4.15	0.45
สูงกว่าปริญญาตรี	10	4.12	0.40
รวม	234	4.07	0.48

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อยหนึ่งคู่ มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน ในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.0225$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับการศึกษา
ที่มีต่อการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ภาพรวม					
ระหว่างกลุ่ม	4	2.5756	0.6439	2.9062	0.0225*
ภายในกลุ่ม	229	50.7384	0.2216		
รวม	233	53.3140			

N = 234 P < 0.05

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช ซึ่งพบว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อยหนึ่งคู่มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ Scheffe' ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษากับการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาที่มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.25

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1.4

ตารางที่ 4.25

สรุปภาพรวมการวิเคราะห์ความแปรปรวนรายคู่ (เชฟเฟ) ระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	ปวช/ปวส	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ประถมศึกษา		-0.2240	-0.1947	-0.2576*	-0.2235
มัธยมศึกษา			-0.0293	0.0336	-0.0005
ปวช/ปวส				-0.0629	-0.0288
ปริญญาตรี					-0.0341
สูงกว่าปริญญาตรี					

สมมติฐานที่ 1.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

จากการเก็บข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช มากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน 40,001 บาทขึ้นไป และมีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน 20,001-30,000

บาท ตามลำดับ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาท มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชน้อยที่สุด ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26

ความแตกต่างระหว่างรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง
กับการสนับสนุนทางสังคมของผู้ป่วยจิตเวช

รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน	N	\bar{X}	S.D.
ภาพรวม			
ไม่เกิน 10,000 บาท	92	3.96	0.50
10,001 – 20,000 บาท	94	4.11	0.46
20,001 – 30,000 บาท	21	4.18	0.38
30,001 – 40,000 บาท	16	4.22	0.46
40,001 บาทขึ้นไป	11	4.20	0.48
รวม	234	4.07	0.48

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างกันในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.0628$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.27

ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1.5

ตารางที่ 4.27

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของรายได้ของครอบครัว
เฉลี่ยต่อเดือนกับการสนับสนุนทางสังคมของผู้ป่วยจิตเวช

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ภาพรวม					
ระหว่างกลุ่ม	4	2.0307	0.5077	2.2669	0.0628
ภายในกลุ่ม	229	51.2834	0.2239		
รวม	233	53.3140			

N = 234 P > 0.05

สมมติฐานที่ 1.6 กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวชต่างก็มีการสนับสนุนทางสังคม

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากการเก็บข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์เป็นปู่/ย่ากับผู้ป่วยจิตเวชมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช มากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์เป็นบิดา/มารดากับผู้ป่วยจิตเวชและเป็นบุตรกับลุง/ป้า/น้า/อา ซึ่งมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชเท่ากัน โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์เป็นพี่/น้องกับผู้ป่วยจิตเวชมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชน้อยที่สุด ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28
ความแตกต่างระหว่างสถานภาพความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง
กับการสนับสนุนทางสังคมของผู้ป่วยจิตเวช

สถานภาพความสัมพันธ์	N	\bar{X}	S.D.
ภาพรวม			
บิดา/มารดา	76	4.19	0.57
สามี/ภรรยา	28	3.94	0.55
พี่น้อง	61	3.92	0.40
บุตร	52	4.11	0.32
ปู่/ย่า/ตา/ยาย	2	4.59	0.09
หลาน	7	4.09	0.45
ลุง/ป้า/น้า/อา	8	4.11	0.33
รวม	234	4.07	0.48

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวชต่างกันอย่างน้อยหนึ่งคู่มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน ในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.0129$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของสถานภาพความสัมพันธ์
ที่มีต่อการสนับสนุนทางสังคมของผู้ป่วยจิตเวช

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	P
ภาพรวม					
ระหว่างกลุ่ม	6	3.6333	0.6056	2.7669	0.0129*
ภายในกลุ่ม	227	49.6807	0.2189		
รวม	233	53.3140			

N = 234 P < 0.05

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช ซึ่งพบว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวชต่างกันอย่างน้อยหนึ่งคู่ มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่าง

แต่เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนรายคู่ (เซฟเฟ) ระหว่างสถานภาพความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของผู้ป่วยจิตเวช พบว่า ไม่มีความแตกต่างรายคู่ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.30

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1.6

ตารางที่ 4.30

สรุปภาพรวมการวิเคราะห์ความแปรปรวนรายคู่ (เชฟเฟ) ระหว่างสถานภาพความสัมพันธ์
ของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

สถานภาพ ความสัมพันธ์	บิดา/ มารดา	สามี/ ภรรยา	พี่/น้อง	บุตร	ปู่/ย่า/ ตา/ยาย	หลาน	ลุง/ป้า/ น้ำ/อา
บิดา/มารดา		-0.2482	-0.2739	-0.0818	0.0414	-0.1031	-0.0791
สามี/ภรรยา			-0.0257	0.1664	0.6496	0.4151	0.1691
พี่/น้อง				0.1921	0.6753	0.1708	0.1948
บุตร					0.4832	-0.021	-0.0213
ปู่/ย่า/ตา/ยาย						-0.5045	-0.4805
หลาน							0.024
ลุง/ป้า/น้ำ/อา							

สมมติฐานที่ 1.7 กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

จากการเก็บข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวช 11-15 ปี มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช มากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวช 6-10 ปี และระยะเวลาการดูแล 0-5 ปี ตามลำดับ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวช 21 ปีขึ้นไป มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชน้อยที่สุดดังรายละเอียดในตารางที่ 4.31

ตารางที่ 4.31

ความแตกต่างระหว่างระยะเวลาในการดูแลของกลุ่มตัวอย่างกับการ
สนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

ระยะเวลาในการดูแล	N	\bar{X}	S.D.
ภาพรวม			
0 - 5 ปี	137	4.04	0.50
6 - 10 ปี	41	4.18	0.47
11 - 15 ปี	14	4.33	0.44
16 - 20 ปี	18	4.00	0.41
21 ปีขึ้นไป	24	3.94	0.36
รวม	234	4.07	0.48

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช ไม่แตกต่างกัน ในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.0605$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.32

ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1.7

ตารางที่ 4.32

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระยะเวลาในการดูแล
กับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ภาพรวม					
ระหว่างกลุ่ม	4	2.0512	0.5128	2.2908	0.0605
ภายในกลุ่ม	229	51.2628	0.2239		
รวม	233	53.3140			

N = 234 P > 0.05

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช ตามสมมติฐานที่ 1 สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีข้อมูลส่วนบุคคลต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1 และเมื่อพิจารณาการทดสอบสมมติฐานย่อยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1.1

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1.2

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1.3

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1.4

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1.5

กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1.6

กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1.7

สมมติฐานที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

เนื่องจากความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างมีเพียงสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในระดับปานกลางและระดับมากเท่านั้น ดังนั้น การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช จึงใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่าสถิติ t-test โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในระดับมาก คือ มีจำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 และมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในระดับปานกลาง จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7 เมื่อพิจารณาค่าสถิติ t-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกันในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.026$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.33

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2

ตารางที่ 4.33

ความแตกต่างระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช
ของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคม
ของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช	จำนวน (N)	\bar{X}	S.D.	t	P
ภาพรวม					
ระดับปานกลาง	93	3.99	0.47	-2.24	0.026*
ระดับมาก	141	4.13	0.48		

$N = 234$ $P < 0.05$

สมมติฐานที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

เนื่องจากทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างมีเพียงสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในระดับปานกลางและระดับมากเท่านั้น ดังนั้นการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช จึงใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่าสถิติ t-test โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในระดับมาก คือ มีจำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 67.9 และมีทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในระดับปานกลาง จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 32.1 เมื่อพิจารณาค่าสถิติ t-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน ในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.000$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.34

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 3

ตารางที่ 4.34

ความแตกต่างระหว่างระดับทัศนคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช
ของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของ
ครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

ระดับทัศนคติของครอบครัวต่อ การดูแลผู้ป่วยจิตเวช	จำนวน (N)	\bar{X}	S.D.	t	P
ภาพรวม					
ระดับปานกลาง	75	3.83	0.49	5.63	0.000*
ระดับมาก	159	4.18	0.43		

$N = 234$ $P < 0.05$

สมมติฐานที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่แสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

เนื่องจากแสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างมีเพียงสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่แสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในระดับปานกลางและระดับมากเท่านั้น ดังนั้น การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช จึงใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่าสถิติ t-test โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในระดับมาก คือ มีจำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 89.7 และแสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในระดับปานกลางจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 เมื่อพิจารณาค่าสถิติ t-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่แสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกันมีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกันในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($P = 0.000$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.35

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 4

ตารางที่ 4.35

ความแตกต่างระหว่างระดับการแสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชของกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวต่อผู้ป่วยจิตเวช

ระดับระดับการแสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	จำนวน (N)	\bar{X}	S.D.	t	P
ภาพรวม					
ระดับปานกลาง	24	3.48	0.30	9.60	0.000*
ระดับมาก	210	4.14	0.45		

$N = 234$ $P < 0.05$

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวช พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ความสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวช ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยจิตเวช ทักษะคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช และแสดงบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างก็มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ อายุ รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน และระยะเวลาการดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่างกัน มีการสนับสนุนทางสังคมต่อผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างกัน ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.36

ตารางที่ 4.36

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานระหว่างตัวแปรต้นกับการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวผู้ป่วยจิตเวช

การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวผู้ป่วยจิตเวช	มีความแตกต่าง ($P < 0.05$)	ไม่มีความแตกต่าง ($P > 0.05$)	ระดับ Significance
1. ข้อมูลส่วนบุคคล			
- เพศ		✓	0.7140
- อายุ		✓	0.7923
- สถานภาพสมรส	✓		0.0112
- ระดับการศึกษาสูงสุด	✓		0.0225
- รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน		✓	0.0628
- สถานภาพความสัมพันธ์กับผู้ป่วย	✓		0.0129
- ระยะเวลาในการดูแลผู้ป่วยทางจิตเวช		✓	0.0605
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคจิตเวช	✓		0.0260
3. ทักษะคติของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	✓		0.0000
4. บทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการดูแลผู้ป่วยจิตเวช	✓		0.0000